

48. Szénási Sándorné

A közösség áldásai

Elhangzott: 1996-ban a Bethánia Ce Szövetség évi tavaszi, országos csendesnapján a Bp. Salétrom u-i Református templomban.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 48. Szénási Sándorné – A közösség áldásai

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

"Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet az Istentől van. És mind az, aki szeret az Istentől született és ismeri az Istent. Aki nem szeret nem ismerte meg az Istent. Mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem, hogy ő szeretett minket. És elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul, a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Az Istent soha senki nem látta. Ha szeretjük egymást az Isten bennünk marad és az ő szeretete teljessé lett bennünk. Ha azt mondja valaki, hogy szeretem az Istent és gyűlöli a maga atyjafiát hazug az. Mert, aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát. Az a parancsolatunk is van őtőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is." I.Ján 4:7-12, 20-21

"Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van, közösségünk van egymással. És Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől." I. Ján 1:7.

Csodálatos nagy örömhír van ebben az igében, amit Isten most elénk adott. Mert miközben ez a világ sokszor kirekeszti és kivetí magából Isten gyermekeit, aközben az újjászületett hívő szív azonnal bekapcsolódhat egy másik közösségbe. Isten ajándékol ad hívő testvéreket, úgy ahogy itt János mondta: "Aki szereti az Istent, szereti a maga atyjafiát". A hívő szív egyszerre csak felismeri, hogy én **nem vagyok egyedül!** Itt vannak körülöttem azok, akik ugyanazt a drága hitet nyerték. Itt vannak körülöttem azok, akikkel egy cél felé igyekszünk. Igaz, hogy ez a világ kirekeszt, igaz, hogy ez a világ talán kivet magából, lehet hogy megmosolyog, lehet, hogy kigúnyol. Lehet, hogy nem is akar tudomást venni rólam, de nekem Isten ennél sokkal többet adott! Olyan testvéreket, akikkel egyformán gondolkozhatunk, és akikkel egyformán akar vezetni, formálni, nevelni.

A hívő szív, az újjászületett szív nagy élménye az, hogy **testvéreim vannak**, akik szeretik Istent, úgy mint én, akik elfogadták Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelmét, úgy mint én, és akik szeretnének Istennek engedelmeskedve járni, úgy, mint ahogy én is ezt szeretném. **A lelki közösség, a lelki család, a mi földi életünk, hívő életünk számára Istennek drága, nagy ajándéka.** Ahogy az egészséges emberi élet, nem fejlődhet család nélkül, ugyanúgy a lelki életben Isten akarata szerint helyesen, a lelki család, a közösség nélkül sem fejlődhet egészségesen, jó irányba legy-egy emberi lélek. Jézus Krisztus körülveszi az életünket, hogy szavát meghalljuk, szeretetét, megértsük, amelyikkel magához megtérésre hívogat. Új életet akar ajándékozni. Ezt a hívogató szót bárki, bármikor meghallhatja. Istennek csodája és az Ő Szentlelkének a munkája, amikor a legkülönbébb alkalommal, - talán egy temetési igehirdetésen, talán egy evangélizáción, vagy bármilyen más módon -, Isten megszólítja az

embert. Megszólítja egyéni módon, egymagában csendes magányában, de megszólítja akkor is ha elrejtőzik a nagy tömegben, a teljes ismeretlenségben.

De a hívő életben fejlődni, **előbbre jutni**, a megszenteltetés útját járni, már **nem lehet egyedül**, nem lehet magányosan, hanem a közösséget adta Isten arra, hogy az ő formáló, alakító munkáját, az ő megszentelő munkáját elvégezze, bevégezze rajtunk, akikben elkezdte az ő Szentlelke az ő jó munkáját. **Olyan a közösség a hívő szív számára, mint a család a gyermek számára.**

De mit is jelent, mit ad a hívő embereknek a közösség?

Ha valaki megtérése, újjászületése után úgy gondolná, hogy én majd magam járom a magam útját, van már nekem közösségem az Atyával és az ő Fiával Jézus Krisztussal, majd az eligazít engem az az ember **valami nagyon fontosat kihagy az életéből.**

Előfordulhat sajnos, hogy előbb utóbb buktatókhoz érkezik, előfordulhat, hogy a hite meggyengül, magányosnak érzi magát a kirekesztő világban, és vagy elhal az a kis hit, ami a szívében támadt, de ha nem is hal el, nagyon pislákol, nagyon gyengén él és van jelen az életében. Ha valaki felismeri, hogy nekem a testvérekre szükségem van, hogy az én Atyámnak más gyermekei is vannak, akikkel közösen mehetünk, a megszenteltetésnek, a neki való engedelmességnek az útján, akkor ez már az engedelmesség első lépése. Ez az első lépés: **A közösség utáni vágy, a helyem megkeresése a közösségben.** Mert úgy gondolom, hogy a közösségben különleges módon táplál bennünket Isten.

Természetesen a táplálkozásnak kétféle módja és formája is van. Az újjászületett, megtért ember nem hagyhatja el az **Istennel való egyszemélyes kapcsolat** alkalmait, ennek ápolását, építését. Az **egyéni csendességnek**, az Isten előtt való kitárulkozásnak, az ő igéje szívénkbe fogadásának a drága alkalmát nem lehet elhagyni anélkül, hogy ez a lelki életünk kárát ne okozná.

Van a táplálkozásnak egy másik módja, ami a közösségben van jelen, **amit a közösség tud nyújtani** a számunkra. A közösségben előttünk járó, több tapasztalattal, több hitbeli élménnyel rendelkező testvéreink miközben az igét magyarázzák, közel hozzák hozzánk. És nagyon sokszor előfordul, hogy valami, amit egyéni csendességünkben talán nem értettünk meg, a közösségben - ahogy ott egy testvérünk kibontja az igét -, a neki adott üzenetet elmondja, az a mi számunkra is közvetlen lelki táplálékká válik úgy, hogy épít, növel bennünket.

Bármelyiket elhagyni és csak az egyikre tenni a hangsúlyt, helytelen volna. Ha valaki csak a közösségben akar táplálkozni lelkiképpen, csak a közösségben figyel a másik bizonyágtételére, és keresi benne, hogy mi az Isten szava az ő számára, az csak a fele dolog. Hiányozna az egyéni csendesség! De ha valaki azt mondaná: Én csak az egyéni csendességemben figyelek Istenre, mert én ott mindent megkapok tőle, nagyon vigyázzon, mert nagyon könnyen tévútra mehet, mert **hogya nincs testvéri kontrol**, testvéri melléállás, esetleg - különösen a hívő élet elején - félreérthet az ember dolgokat, kiragadhat esetleg egy-egy igét a teljes összefüggéséből az Isten szavának üzenetéből, és ez esetleg eltévelyedéshez vezet.

Egyaránt fontos a lelki táplálkozásban az **egyéni csendesség** és a **közösségben való lelki táplálék**, a közösségben való együttlét. Mert a közösség egyben **tanít is!** Mindnyájunknak

szükségünk van tanulásra, tanításra. Nemcsak a jó papra áll, ahogy a szólás-mondás mondja, hogy "A jó pap holtig tanul!", hanem Isten gyermekének is kell, hogy nyitott legyen a szíve arra, hogy Istennek az új és új üzenetét befogadja, magáévá tegye, az életébe beépítse. A közösségnek van egy ilyen **tanító szolgálata**, ami nélkülözhetetlen ahhoz, hogy egészségesen fejlődjön a hívő életünk és Isten az Ő munkáját el tudja végezni a szívünkben. Ez tulajdonképpen egyben egy kicsit formálás. Isten Szentlelke formálni akar bennünket. Ő elfogad minket úgy, amint vagyunk. Akkor, amikor magához hívogat, akkor ez a szava hangzik felénk: Jöhetsz amint vagy, nem kell előbb megtisztulni, nem kell előbb megváltozni, nem kell előbb valamit produkálni. Amint vagy, talán nyomorultul, talán szennyesen, talán bűnökkel küszködve, amint vagy jöhetsz!

De nem mondja azt, hogy aztán maradhatsz is az, aki voltál, mert Isten Szentlelke az övéit **formálni akarja**, alakítani akarja, változtatni akarja. Istennek ez a formáló, alakító munkája a közösségben valósulhat meg. Mi módon és miképpen? Úgy, ahogyan írja is Isten igéje több helyen, hogy **Isten gyermekei szeretetben intsék egymást**. Talán mi magunktól nem is látunk meg sok mindent az életünkben, ami nem tetszik Istennek, ami kivetni való.

A Szentírásban is vannak példák előttünk, de a magunk életében is, vagy ha körülnézünk a testvéreink között, bizony látjuk, hogy sokszor nem ismerjük fel azt az életünkben, mi nem kedves Isten előtt. Mert mi csodálatos módon meg tudunk mindent magyarázni, mi mindent meg tudunk indokolni. A mi cselekedeteink, szavaink, a saját tetteink, gondolkodásmódunk a szemünkben általában mindig helyesek és jók.

Nagyon nagy és hasznos dolog, ha el tudjuk fogadni magunk fölött, a magunk gondolata, a magunk elképzelései fölött a közösség kontrolját.

Csak egyetlenegy példát akarok a Szentírásból mondani. Dávid király, amikor megtetszett neki Betsabé és a férjét kiküldte az első vonalba, hogy ott elpusztuljon, valami módon mégis megmagyarázta magának. A háborúban a katonák eleshetnek! És csak akkor döbbsent rá, hogy mit tett, amikor eljött hozzá Nátán próféta és egy példabeszédben elmondta neki, hogy mi volt ez a cselekedet. És a király akkor őszinte bűnbánatot tudott tartani.

A közösség ezt is kell, hogy szolgálja és adja nekünk. Természetesen szeretetben, nem felsőbbbbségesen és nem ítélkező módon, de valamiképpen kell, hogy intést gyakoroljon, hogy figyelmeztessen szeretettel, nem azért, hogy elveszítsen, hanem éppen ellenkezőleg, azért, hogy megtartsa, hogy ne menjünk bele olyan utakba, amikből csak nagyobb veszedelem származhat ránk. Hogy ne induljunk el úgy, ahogyan Isten nem akarja és ahogyan ez nem kedves Előtte. Az engedelmisség a közösségben azt jelenti, hogy ezt az intést elfogadom, el tudom fogadni. Olyan szépen mondta az egyik testvérem: **"Az engedelmisség tulajdonképpen alázatosság."** Isten így tud nevelni bennünket, és ezt valóban nekünk egy egész életen keresztül tanulnunk kell. Tanulnunk a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki tudott megalázkodni. Tanulni, Tőle, aki engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig!

A közösségre tehát szükségünk van! Kell, hogy a közösség figyelmeztessen, megállítson, ha netán a saját gondolataink szerint nem jó útra indulnánk. Isten megáldja azt, aki el tudja fogadni alázatosan az intést a testvértől.

Ugyanakkor, nemcsak int és fegyelmez a közösség, hanem én magam is, mint a közösség tagja, **felelősséget érzek a másikkért**. És valahogy úgy kell az intésnek, a fegyelmezésnek is végbemennie a közösségben, hogy az, akit megint valaki, az azt érezze, hogy a

felelősségérzet, a **szerepet vezeti a másikat**. Én magam is felelős vagyok a másikért, ahogy Isten igéje mondja: "Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét". Egyfelől tehát engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében, másfelől pedig egymás terhét hordozzátok. Valahogy így alakul ki az a jó értelemben vett családi légkör, ahol a család tagjai érzik, hogy összetartoznak. Tudják, hogy ők egymásért felelősek. Készek egymásért akár áldozatot is vállalni, de ugyanakkor a családon belül inteni és fegyelmezni is. Ez a közösségnek a drága ajándéka. Engedelmeskedni abban, hogy elfogadjam az intést vagy a feddést, és engedelmeskedni abban is, hogy ne úgy éljek egy közösségben, hogy másoktól várjam azt, hogy velem törődjenek, hogy velem foglalkozzanak, hogy az én gondjaimat meghallgassák, az én problémáimra segítsenek megoldást keresni, Isten előtt imádságban leborulva. Úgy lenni a közösségben, hogy mindegyik én is kész vagyok a másikkal szemben. Hogyha látjuk, hogy a másinak szomorú az arca, akkor oda tudjuk mellé állni és megkérdezni: Történt valami? Bánt valami? Mi az, ami nyugtalanítja a szívedet? Talán együtt, ha leborulunk, ha együtt imádkozunk, ha **együtt keressük a megoldást**, talán kapunk választ együtt Istentől. Közösségben lenni és engedelmeskedni Istennek ezt is jelenti. Így aztán a közösség **bátorít és vigasztal** is.

Valóban sokszor megtapasztaltuk ebben a világban, hogy kirekesztenek, vagy kigúnyolnak. De mit számít az, ha van egy olyan közösség, amelyik bátorít, megvigasztal? Amelyikben érzem, hogy testvéri szívek szeretete vesz körül, sokkal könnyebb elhordozni ennek a világnak a kivetését, ha van egy otthon, egy lelki otthon, **ahol érzem a hozzám tartozó szíveknek a melegét**.

A közösség az, amelyik a **szolgálatban is mellettem van**. A közösség az, ami meglátja egy-egy testvérben, hogy Isten miféle kegyelmi ajándékkal ajándékozta meg őt; ezt láthatjuk meg, ha figyeljük az Apostolok Cselekedetének a könyvét. Mert Isten igéje arról beszél, hogy mindnyájunknak van valamilyen kegyelmi ajándékunk. Isten senkit sem hagyott anélkül, hogy az ő gyülekezetében szolgálhasson, másokat építhessen. Különböző a kegyelmi ajándékok, senki sincs, akinek mindenféle kegyelmi ajándéka van, de mindenkinek van valami.

A közösségnek viszont meg kell látnia azt, hogy egy-egy testvér erre vagy arra kapott lelki ajándékot. Őt ebbe a szolgálatba állítjuk! A másik pedig arra kapott ajándékot, hogy őt abban segítsük! A különféle szolgálatokba állított testvéreket a közösség háttér imádságban támogatja és szeretetben hordozza. Ezért is nagy dolog a közösség. Az engedelmességhez hozzátartozik, hogy a közösségben lévő testvéreink szolgálatait, fáradozásait, munkáit én magam is Isten előtt imádságban hordozom.

Így volt ez az első időkben. Egy-egy gyülekezet, közösség küldött ki munkásokat a missziói szolgálatra. Nagyon jól tudjuk, hogy Pál apostol nem magától találta ki a megtérése után, hogy most ő megy és a legnagyobb missziót végzi, amit valaha végzett valaki ebben a világban, hanem miután elcsendesedett, miután az atyafiak között tanult, az antiochiai gyülekezetből Barnabás hívta őt: Isten arra indít, hogy menjünk..., és az antiochiai gyülekezet küldte ki őket a missziói útra, és a gyülekezet a **háttérben imádkozott** azokért a szolgálatokért, amiket ők végeztek és felvállaltak. Ezekben a szolgálatokban nagyon sok volt a hálátadni való, az örömteli, az eredmény, de nagyon sok volt a csalódás, a megvertetés, a szenvedés is. Hogy lehetett mindezeket elhordozni úgy, hogy ha az egyik helyről kiűzték őket, mentek tovább a másik helyre, és új erővel és új lendülettel vitték Jézus Krisztus evangéliumát? Csak úgy, hogy a Szentlélek ereje volt velük és egy gyülekezet végig imádságban hordozta minden lépésüket, és minden szolgálatukat. A közösség áldása ez is,

drága ajándéka és drága feladata, **imádságban hordozni a szolgálatokat**. Oda küld áldást az Úr, ahol az atyafiak egy szívvel, egy lélekkel állnak azok mögött, akik - mint előretolt bátyák - végzik a szolgálatukat. Isten oda tud áldást adni, és várja, kéri a mi imádságainkat, a kiküldötték mögé állásunkat.

A közösség tehát **Isten különleges ajándéka**, amit engedelmes és hálás szívvel kell elfogadnunk. Ha ezt engedelmesen elfogadjuk, akkor tud a közösségben bennünket Isten nevelni és formálni. Ebből a közösségből tud **szolgálatra küldeni**, ha a feladatokat engedelmesen felvállaljuk és ott lehet bennünk a bizonyosság, hogy ott áll mögöttünk a közösség és könyörög értünk.

A közösség az Isten különleges eszköze, amelyikben Isten az ő **megszentelő munkáját végezheti** rajtunk.

A Sátán mindent meg tesz azért, hogy a közösségnek ez az áldott hatása ne érvényesüljön, mert aki egyedül van, aki magányos, aki nincs testvérek között, **az sokkal könnyebb zsákmány**, sokkal könnyebb préda neki. Isten azonban ajándékol és feladatul adta a közösségnek a lehetőséget. Élünk vele, fogadjuk el engedelmesen, hálaadással, és Isten végezni fogja az ő munkáját bennünk és rajtunk, amit elkezdett, addig a napig, amikor majd előtte dicsőségesen megjelenhetünk.

Valamikor az első keresztyénekre azt mondták a kívülállók: "Nézzétek, hogy szeretik ezek egymást". Bárcsak úgy tudnánk megélni a mi közösségi életünket, és úgy tudnánk tovább adni a közösségi élet mintáját, példáját az utánunk jövőknek, hogy felismerjék az áldását, és vágyakozzanak közösségben élni és a mi szeretet közösségünkön megláthassa ez a világ, hogy mi valóban Jézus Krisztus tanítványai vagyunk. Fogadjuk el Isten kezéből azt az áldást, amit a közösségben adott számunkra. Imádkozzunk ezért!

Mennyei Édesatyánk! Hálaadással köszönjük meg neked, hogy miközben Te a gyermekeidet elválasztod ettől a világtól, és a világ ki is rekeszt bennünket, ha igazán igyekszünk követni téged, mindezen közben egy drága ajándékot adtál nekünk, a testvérekben, akikkel együtt lehetünk, erősíthetjük, támogathatjuk egymást, akik fegyelmezhetnek is bennünket, akiktől elfogadjuk az intést, és akiket mi magunk is terheikkel együtt hordozni, vállalni tudunk. Kérünk téged Urunk! Formálj minket egyre inkább ilyen közösséggé, amelyikben meglátszik az egymás iránti szeretet, amelyikben szeretetben és alázatosságban tudjuk együtt keresni a te akaratodat, odafigyelve egymásra és hagyva, hogy a te Lelked vezessen bennünket. Engedd Urunk, hogy úgy tudjuk hordozni egymás terheit, hogy meglássa a világ, hogy mi szeretjük egymást, ahogyan szeretünk téged.

Urunk ez a világ másban nem láthat meg téged, mintha a gyermekeid szeretik egymást. Ó engedd Urunk, hogy így tudjunk felmutatni téged ebben a világban. Ámen.